



„Když učedníci viděli Pána, zaradovali se“ (Jan 20,20).

Je týden od Svatého třídenní, prožíváme Velikonoční oktáv a radost ze Zmrtvýchvstání Ježíše. Tyto Velikonoce, stejně jako ty loňské však byly jiné od těch, které jsme znali. Jiné a krásné. Už přes rok žijeme více méně v izolaci od veřejného života, tak jak jsme ho znali před pandemií. Do těchto Velikonoc přišlo světlo vzkříšení. Říkají mnozí lidé, kteří se účastnili obřadů v kostele, že tyto Velikonoce prožili moc pěkně. „Je to úplně jiná atmosféra zde v kostele, od té, jakou prožívám v práci mezi spolupracovníky.“ Důstojnost, vřelost, radost a naděje v kontrastu se strachem, nesmírnou kritikou a beznadějí.

„Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.“ Dnes čteme Janovo evangelium o něčem podobném. Konec 19. kapitoly téhož evangelia odpovídá asi tomu, co prožívá

společnost dnes: „Vzali Ježíšovo tělo a zabalili je s vonnými látkami do lněných pláten, jak je to u Židů při pohřbu zvykem. V těch místech, kde byl Ježíš ukřižován, byla zahrada a v ní nový hrob, v němž dosud nikdo nebyl pochován. Tam položili Ježíše, protože byl den přípravy a hrob byl blízko“ (Jan 19,40-42). Smrt, pohřeb, smutek, předpisy, strach.

Dvacátá kapitola však rozehrává radost. Marie Magdalská jde ke hrobu a vidí kámen od hrobu odvalený a hrob prázdný. Utíká k Petrovi a nařiká, že Ježíšovo tělo někdo ukradl. Petr a Jan se jdou přesvědčit, hrob vidí prázdný, ale Janovy oči si všimají jedné nesrovnalosti, šátku z Ježíšovy hlavy, který je složený vedle ostatních pohřebních pláten a toto mu stačí, aby uvěřil. Když odejdou, Marie zůstává u hrobu plná bolesti a pláče. Kdosi k ní přichází, moc ho nevnímá, ale když ji osloví jejím jménem, poznává ho - Ježíš. Pro Marii se mění svět a jde o svém setkání říci učedníkům. Večer se s Ježíšem setkávají i učedníci. Jejich strach se mění v radost: „Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.“

Strach mnohých z vás se také o těchto velikonočních svátcích proměnil v radost. Světlo vzkříšení vstoupilo do šera těchto pandemických dní. Vaše srdce se povzbudilo. Zvláště také, když jsme mohli být účastni křtu a bířmování mladých lidí věřících, kteří se přihlásili ke Kristu. Také naše obnova křestních slibů byla o to životnější.

Do temnot našich dní tak skrze Velikonoční svátky přišel Ježíš. Tak jak je zobrazen na obraze Božího Milosrdenství. Jde po dlažbě k nám a prozařuje temné mraky a nedýchatelný dým kolem. Prohlédněte si pořádně tento obraz! Bůh jde k nám a prozařuje to, co brání životu.

Uviděli jsme Pána a zaradovali jsme se. Ale ne všichni. Někteří se do kostela nedostali, nebo neměli odvalu přijít, jiné to ani nenapadlo. Podobně jako mezi apoštoly nebyl Tomáš. Vypravovali mu, co zažili, že viděli Pána, ale nemohl jim uvěřit. „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím“ (Jan 20,25). Mnozí naši bratři a sestry jsou na tom podobně a možná i někteří mezi námi zde. Jak jim zprostředkovat naše setkání s ním? Je neděle Božího milosrdenství, tedy by nás toto mělo napadnout.

Někteří z nás prožili Velikonoce jako ohromný kontrast mezi nespokojenou a ustrašenou společností a radostí ze Vzkříšeného Pána uprostřed nás. Evangelista Jan to nazývá „novým narozením“, které vítězí nad temnotou světa: „Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha ... (...) každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?“ (1 Jan 5,1.4-5).

Evangelista Jan také učí, že Ježíš k nám přichází skrze vodu a krev (1 Jan 5,6). Když Ježíšovi na kříži setník probodl bok, také vyšla krev a voda. Obraz Božího milosrdenství to znázorňuje dvěma paprsky, modrým a červeným. Jak tomu rozumět? Jak k nám přišel skrze vodu a krev, jak takto může přijít k druhým lidem, kteří ho neznají?

Voda, to je něco, co do těla přijímáme. Co přichází zvenčí, bez ní bychom pochopitelně dlouho nevydrželi, snad tak tři dny. Krev působí uvnitř, je životem, z ní žijeme. Bez ní ani vteřina života. Vodou jsou všechny ty vnější věci, kterými k nám Ježíš přichází: třeba i ta společná liturgie Velikonoc. Ale nejen to. Apoštol Jan učí, že kdo miluje Boha, zachovává jeho přikázání a miluje i lidi kolem sebe: „Kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život“ (1 Jan 5,1). Ze života takového člověka září láska. Její září potom k dalším může přicházet Ježíš. Kdo miluje Boha, jak říká Jan: „Plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem.“ (1 Jan 5, 3-4). Toto vidět na druhém člověku, to zprostředkovává pohled na Ježíše. Vidět radostného člověka, jemuž není desatero břemenem, ale radostí, je příchodem Ježíše do bezprostřední blízkosti. O těch, kdo uvěřili, se píše ve *Skutcích apoštolů*: „Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). Toto je ona voda: Ježíš přichází skrze vodu. Toto, když má před očima člověk, kterého se Ježíš dotýká, aby hledal, tak najde. A snad se i rozhodne poté vstoupit do vody křtu.

Jak přichází pak Ježíš skrze krev? Krev je něco vnitřního, vlastního každému. Je to osobní zkušenost toho, kdo hledá. Hledáš Ježíše? Viděl jsi jeho příchod skrze vodu, tedy skrze to, jak žijí ti, v nichž On žije? Když to nevidíš v této farnosti, hledej v jiné a v další. Ne každá farnost je společenstvím těch, kde mezi nimi Ježíš žije. Ne každá farnost je Církví Kristovou. Ale jsou takové a jsou taková i jednotlivci, věrme v každé farnosti. Ti jsou tou vodou, kde se setkat s Ježíšem. Tou vodou byla pro apoštoly Marie Magdalská, pro Jana složená plátna, pro Tomáše svědectví apoštolů. Přesto Tomáš musel udělat zkušenost sám. Sám se musel dotknout Ježíšových ran v rukou a boku. Tak přichází Ježíš skrze krev. Lze nalákat druhého na dobrou pizzerii? Ano, když se o ní dobře mluví. Ale každý musí udělat zkušenost sám. Přijít, objednat jídlo, posedět. Potom může hodnotit. Lze takto mluvit o dobrém pivu, víno, autě, motorce. Ale kdo je chce zakusit, musí si sám dát to pivo, víno, sednout do auta či se projet na motorce. Pak má vlastní zkušenost. To je ten způsob, o kterém Jan učí: Ježíš přichází skrze krev, osobní zkušenost.

„Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (Jan 20,21). Apoštolové a další učedníci, poznali jeho příchod zprostředkovaně od druhých a udělali svou vlastní zkušenost. Toto je pro každého. O tom přemýšlejme dnes, v den Božího milosrdenství „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“